

[Stats- og udenrigsministeren.]

sagn om at opretholde væbnede styrker på kontinentet som værende uden praktisk betydning, idet den britiske regering efter hans udsagn kan trække sine styrker tilbage, når det behager den at flytte dem andetsteds hen. Flothed på flothed! Den letteste imødegåelse heraf — og jeg synes iøvrigt, vi her er ved et af de virkelige historiske punkter, idet England for første gang i umindelige tider påtager sig en sikringsforpligtelse overfor kontinentet og en kontrolforpligtelse overfor kontinentet — er at citere det britiske løfte. Det ærede medlem har haft fuld adgang til at gøre sig bekendt med det; det ærede medlem er fuldt vidende om, hvorledes det er formuleret. Må jeg have lov til at citere:

„Hendes Majestæt forpligter sig til ikke at tilbagetrække disse styrker mod flertallet af de høje kontraherende parters ønske; disse skal være bekendt med den allierede øverstkommanderendes synspunkter, når de træffer deres afgørelse. Hendes Majestæt skal imidlertid ikke være bundet af denne forpligtelse i tilfælde af en akut oversøisk nødsituation.“ Med andre ord: det, det ærede medlem hr. Aksel Larsen betegner som den britiske regerings ret til at flytte sine styrker andetsteds hen, når det behager den, dækker over det forhold, at Storbritannien i en akut oversøisk nødsituation midlertidigt kan frigøres for denne forpligtelse. Dette forbehold forekommer mig egentlig ganske overflødig, da det sigter til en nødsituation, men det viser kun den alvor, der ligger bag det britiske løfte.

Jeg har villet gøre disse bemærkninger for dog at bringe nogle af de anliggender, der har været på tale her, frem i en, skal vi sige saglig belysning. Jeg synes nok, det kan tiltrænges efter den flothed, hvormed det ærede medlem hr. Aksel Larsen bevæger sig rundt i disse anliggender.

Jeg skal ikke beskæftige mig med det ærede medlems udtalelser om det tyske socialdemokrati. Jeg ved jo godt, at hvis det passer i det ærede medlems kram i morgen, er det tyske socialdemokrati ikke længere et demokratisk parti, så er det et fascistisk, krigsgalt, militaristisk, højreorienteret parti. Nu passer det i krammet at jonglere lidt med det, og det skal være

det ærede medlem vel undt. Det tyske socialdemokrati ved lige så vel som vi, at den kærlighed, den venlighed overfor det, der ligger bagved, er det småt bevendt med.

I min fremsættelsestale her i tinget den 25. marts beskæftigede jeg mig ret indgående med spørgsmålet om mulighederne for forhandlinger med Sovjetunionen efter Parisaftalernes ikrafttræden, således som jeg måtte bedømme mulighederne dengang. Der har siden da været en vis udvikling i dette spørgsmål, og det er også under debatten i dag blevet berørt gentagne gange. Det er derfor naturligt for mig at føje nogle bemærkninger til, hvad der allerede er sagt herom.

Det er en kendsgerning, at dybtgående og livsvigtige internationale spørgsmål stadig skiller øst og vest og volder spænding og usikkerhed. Ved siden af Tysklands spørgsmålet, som vi drøfter i dag, er afslutningen af en statstraktat for Østrig endnu et uopnået mål. Et andet og vel endnu mere dybtgående emne er nedrustnings spørgsmålet. Udsigterne til en snarlig løsning af dette spørgsmål kan ikke siges at tegne sig altfor lyse. Jeg kan derfor ikke se andet, end at nye forhandlinger mellem øst og vest er i høj grad ønskelige. Det er da også et godt tegn at se, at der ude i verden på samme måde, som tilfældet er her, er en stigende interesse for tanken om et stormagtsmøde. De udtalelser, der er faldet fra ansvarlig side, såvel i vest som i øst, har dog hidtil været præget af en vis vaghed med hensyn til den nærmere udformning af tanken. Det gælder spørgsmålet om deltagerkredsen, på hvilket plan mødet eventuelt skal finde sted, om det skal være et statschefsmøde eller et udenrigsministermøde, og med hensyn til, om der skal fastsættes en dagsorden for mødet, og i bekræftende fald hvilke emner der skal medtages.

Jeg tror ikke, det vil virke fremmede på mulighederne for at få stormagtsforhandlinger i gang, om Danmark på nuværende tidspunkt uopfordret blandede sig i disse mere formelle spørgsmål. Men hvad sagens realitet angår, så bør der hverken herhjemme eller i udlandet herske tvivl om regeringens, og jeg tror, jeg tør sige den alt overvejende del af denne sals indstilling. Vi ønsker, at der vises god vilje fra